

השולח פרק רביעי גיטין

מסורת הש"ס

מסורת הש"ס

קמא א מיה פ"א חמ"א
תפילין הלכה י'
סמך עין קבץ טו"ש

קמב ב מיה ומגן ט"ז
טו"ש י"ד
טו"ש י"ח

קמג ג מיה ט"ז
קמד ד מיה ט"ז
קמה ה מיה ט"ז

קמז ז מיה ט"ז
קמח ח מיה ט"ז
קמט ט מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

קמנ נ מיה ט"ז
קמו ס מיה ט"ז
קמפ פ מיה ט"ז

קמק ק מיה ט"ז
קמל ל מיה ט"ז
קממ מ מיה ט"ז

אמרי לה קורין צו פי בקונטרס דהוה ליה ספק ספקיה דשמואל
ישראל כחבו ואפילו כחבו עובד כוכבים שמואל כחבו
למחר לישראל ולא ללש עבודה כוכבים ואין נראה דרב נתן

קלמחר כחבו עובד כוכבים יגנו והייט אפילו כחבו למחר לישראל
לקמן מפרש טעמא דמאס כל שאני
בקשריה אינו כבתיבה אלא טעמא

דלמרי לה קורין צו מאס דלמרי
למלי טפי ישראל כחבו עלן דרב
עובד כוכבים לכתוב: והיא דהניא

יגנו היא תנא הוא - הוה מלי למחר
דרשב"ג הוא דבני כתיבה לשמה
כלמחר כמוןך אלא מיימי תנא דלמרי

כתיבה: בר שטט בקשריה
ישנו כבתיבה - מתאן למחר ר"ה לזין
אשה אונסה לזב ועושה לזית כיון

דלא מפקיה ואין נראה דהא מדפסלין
בריש התלפת (מנחות דף מב.) לזית
בעובד כוכבים דררש בני ישראל

ועושה לזב ועובדי כוכבים מכלל דלשה
כשרה ואמרינן נמי סוכה גב"ך כשרה
בפ"ק דסוכה (דף מ.) ודוקא בסי"ח

ותפילין ומוזות דכתיב וקשרתם
וכתבתם דרשין הכי: ע"ד שיעבדס
לשמן: כרשב"ג קי"ל דבני עובד

לשמה כדמוכח בהמין (לקמן דף נ"ד):
דהוא דלמחר לקמיה דרבי אבהו א"ל
סי"ח שכתבתי גיילין שלו לא עבדתיס

לשמן ומסין דנלמן אתה להפסיד
שכך וזין אתה נלמן להפסיד סי"ח
והא דלפילינן אב"י ורבא בפ' נגמר

הדיון (סנהדרין דף מה:) בהומה א"י
מילתא היא ומוקי ההם פלוגתיהו
כפולגתא דרשב"ג ורבנן לא כמו שפי'

עם בקונטרס דאב"י דלמחר מילתא היא
כרשב"ג דבני עובד לשמן דלסן כן
קשיא הלכתא אהלכתא דקי"ל כרבה

לזבי אב"י בר מיש"ל קג"ס אלא
מפרש ר"ה דאב"י כרשב"ג דלא בני
עיבוד לשמן דכני בשאר הומנה

שמחוקי הקלפסי ומשרטטין אותם
לשמן כיון בהומנה מילתא היא ורבא
כרשב"ג דבני עובד לשמן ולא הומנה

מועמא ורשב"ג דלמרינן כבתיבת
(מנחות דף נ"ד) דרב כרשב"ג ושמאל
כרשב"ג הלכתא כרב באסורי הכא

הלכתא כשמאל ואף ע"ג דלמחר ליה
הסם אב"י לרב שמאל בר יהודה היא
תכלתא היכי כבשיתו לה א"ל מיימי לן

דס חלוון וסמנים ורמינן לה ביורה
וסקלין פורחא כביעתה וטעמינן לה
כדורחא וסקלין להיא כביעתה וקלין

להיא אורחא בערמא משמע דבשנין
כביעה לשמן ל"ל דאב"י לא קיבלה
דלמרי לא בני לא עיבוד ולא טויה

ולא כביעה לשמן: מעוררין דמניה
עמך כדו טרפשיק: מתוך פי' הקונט'
עמך דקאי גו אספרים וקלת תימה

דאיך דקאי הש"ס ספרים עמניהן
יקרים להעלות כדו טרפשיק כמו
בפסילין ומזוזות לכך נראה דקאי

תפילין ומוזות: עיבוד לשמן
קשה דלמחר כתיבה לשמן והייט לא בני
עיבוד דלמחר כתיבה לשמן לא בני
לעיבוד דמקלמחר כתיבה לשמן לא בני

מתני' מפני סיוון הטעום - אי מאס דוחקא לזיבורא אי מאס
דלא ליגרו ולייטו טפי: גב' קורין צו - ולא חיישינן
שמואל הוא כחבו ללש עבודה כוכבים ופלוגתא היא לקמיה: דילמא

קד דייקא מתני' הא כבדי דמיהן לוקחין לזיבורא ואין מיידין
אחור בידו שמואל כחבו הוא גי' וגי' וגי'
מספקיה: ע"ד הארוך בעבודה כוכבים

כגון כומר: ישרף - דודאי ללש
עבודה כוכבים כחבו: כחבו טווד
פוכבים יגנו - דלקמן: נמלא ביד

מין יגנו - ספק כחבו ספק מלאך
וכשר הוא: נמלא ביד טווד כוכבים
אמרי לם יגנו - מספקיה שמואל הוא

כחבו: ואמרי לה קורין צו - דספק
ספקיה הוא אלא ישראל כחבו, ואם
ממלא לומר הוא כחבו ע"ג למחר

לישראל כחבו ולא ללש עבודה כוכבים:
דרי"א בשמיות חלוין בפ' ט"ז (דף נ"ח):
מספרותא - סם מקום: מסור - מלשין:

עבד ואשה אינן בקשריה - דלמ"ע
שמונן גרמא היא דלילה ושבת לאו
זמן תפילין הוא: כוסי - גירי אריות

הן: מומר ומסור - הכי פרוק מעליהן
ע"ד: כתיבה לשמן לא בני - כתיבה:
ליסן - לתפילין זהב: טענה - לשון

טלאי כלומר עשה חשוי כים טלאי
בעור בהמה טמאה: פסולות - דכתיב
(שמות יג) "בפך" מן האוורז כפיך:

כגור שפור לבסור - גרע והואו דלזין
גר הוא וחור לבסור ויגוע דבשע לשמן:
מתמם ירמא - וירא לנפשו טלא

היגורו הכותים: ס"ד מעלין כדמיסן -
למ"ע שטניו זין לוקחין אותן ביומר
מדמיהן טעמא טלא ית לב ויטריחו

לשלו ספרים אב"ב דבדבד וישעו להעלות
בדמיהן טרפשיק לא מוחתא מילתא
כולי האי: אספריא - סלע מדינה

שמעית שסלע לזי דהייט חזי דיגר
והכי מפרש כבתיבת פרוק למ"ע
(דף ס"ד): טייעתא - יתמעלית:
מיתא - עק קטן: ריש ריש - זוג זוג

טל ראש וכל זרוע: אימילא וסרל -
נחמלאת ארם מרוב כעם: מתני'
מסוס ש"ד - טלא עניה לבו זמ"ו:

מסוס נדר - שגדה, ואמר אי אפשי
באשה נדרית: לא יאמר - ואפי' נמלאו
דברים כדאיס או הגדר התיזו חסם

ועטמא פליגי כה אמרתי איהא למ"ע
משום קלקולא, ואיכא למ"ע קנס הוא
שלא יהו צנות ישראל פרוגות בעריות

וצגדתי: שידעו צו רבים - שגדתי
דברים: לא יאמר - דלזין לו הפרה
כדא יאמר לא חייס לקלולא אלא

שלא יתו בעם ישראל פרוגות בעריות
הלך אי גדרה נדר דברים פרוגות
הוא בגדרה וקנסוה: ושלא ידעו צו

רבים - דיש לו הפרה, לא קנסוה:
כל נדר שזריך הקירת חסם - ליק'
לפני חסם ולבקש פתח ומרטה ואין

הבעול יכול להפך: לא יאמר - דלמ"ע
עבד טעמא משום קלקולא הלך נדר
יכול להפך יכול להפך ויחמר - דלמ"ע

היינו ערש: שאינו לזיך הקירת חסם - אלא הוא יכול להפך לא הולכו
חכמים לאסור עליו מלהחזיקה לפי שאינו יכול לקלולא ולומר אילו
היינו יודע כו' שגדי נדר פתוח הוא והיה לו להפך ולא הישר: לא אסור

לא היה לו לחסם לקלולא לפי שאינו יכול לומר אילו הייתי יודע שחכם יכול
להפך לא הייתי נוגרשך דלמן סהדי לזין ארס הוה שחכמהו אשמו צנין דין בפני חסם ליק' לזיבור דעו מדרה אלא
מכיון נדר שאינו לזיך חסם ובעל יכול להפך אסרו את כולן שלא יאמר - דלמ"ע הייתי יכול להפך לא הייתי מוגרשך:
מעשה בלזין כו' - בגמ' מפרש מאי קלמחר ומה אשמועין: מפני חיקון הטעום - בגמ' מפרש: גב' ופוא שאמר לם - בשעת גירושין:
מאס

נ"ע פ"ט ט"ז מ"ד מ"ד

מ"ד נ"ג נ"ג

ספר גיטין
פ"ד מ"ד מ"ד

מ"ד נ"ג נ"ג

מ"ד נ"ג נ"ג